Жената, която си отива

Масата е от дъски. Изкуствено състарени, но идеално гладки. Краката са извити, ковано желязо с цвят на догарящ въглен. Ленената покривка, старателно опъната. Порцеланов пепелник, по чийто ръб един слънчев лъч е задържал насълзено око. Инкрустирани прибори, едва подали езици изпод памучни салфетки. В ъгълчето на едната издайнически виси тънък конец. Вероятно сервитьорът е късоглед. По пътя към масата краката й потъват в пухкав килим, докато в стените, които я заобикалят вятърът разбива пръски от градския шум. Скандинавска пестеливост насред джунгла от клаксони. Несекващи радиосигнали. Електромагнитни вълни, които къдрят облаците, раздърпват ги по хоризонта – изнемощели, но все още горещи преди да се стопят в някакъв восъкоподобен залез. Контурът й, отразен в стъклото на входната врата, е строг. Стройна фигура, която в сенките на дърветата и понесените от есента листа, изглежда някак чужда. С такъв остър, но фин замах художниците щрихират жените, които си отиват завинаги. Те нямат вече лица. Една зеещa врата от такси ги чака зад ъгъла, а зад гърба им цялата влажна улица се задъхва, за да поеме с грапав език последните следи от незабравим парфюм. Нищо в припламващите цветове на нощта няма аналог. Някога и някъде изпод игличката на старомоден грамофон ще въздъхнат същите звуци, ще изсвисти саксофон или ще гръмне шампанско, но нищо... Нищо след отиващата си завинаги жена няма да е същото.

Силвия Томова

Писателят и журналист Силвия Томова е гост в този брой на рубриката ни „Библиотека“. Родената в София Томова е завършила специалностите „Дефектология“ и „Журналистика“ в СУ „Св. Климент Охридски“. Публикувала е във вестниците „Литературен вестник“, „Литературен форум“, „Словото днес“, списание „Книгите днес“ и др.

През 2001 г. излиза първата й книга – романът „Кожа“, следват сборниците с разкази „Добър ден, Р.“ (2006), „Черни маслини и двама мъже“ (2010) и романът „Тит от Никомедия“ (2012). През 2007 г. получава Първа награда от Националния конкурс за къс разказ „Рашко Сугарев“. Носител е на приза „Книга на годината“ на академия „Либер“ (2010). Нейни разкази са превеждани на хърватски, полски и беларуски.

Последният й роман „Печатарят“ бе номиниран за наградата за нова българска проза „Хеликон“ за 2015 г.

Поместеният разказ е написан от Силвия Томова в началото на месец февруари специално за сп. „Роден глас“.

А тя, тя определено има стил. Знаеше го сега, когато пръстите й отварят чантата, но без да я поглеждат, за да измъкнат сребърната табакера. Знаела го е винаги, далеч преди да пристъпи в този ресторант, избран нарочно, за да отговаря на настроението. Час преди това капките от душа разбиваха устни в гърба и раменете й, спускаха се припряно по гърдите, корема, бедрата. Давеха се в бушуващия и разпенен от ухания канал. И целият този град, тази земя, която отвисоко прилича на включен към електрическа мрежа мъртвец, са създадени само, за да превърнат предстоящата нощ в арена. Досущ като върху киноленто от двадесетте, която някой някъде и в един иначе съвсем банален ден от недалечното бъдеще ще напълни с цвят, и ще добави, страстно влюбен в нямата актриса, глас, предихание, стон...

Ето така трябва да изглежда перфектната дама. В един перфектен ден от късната есен. По четири пръста от двете й ръце, без палците, са погалени от студения фон дьо тен. А после тънката му мазна ласка покрива онези малки несъвършенства на кожата, за които знае само тя и огледалото, когато нахално се вгледа в тях отблизо. Коректорът ще мацне браздата, доловима или не, под очите, ще опише клепача, докато профилът й се изтегля далеч от пряката слънчева светлина, защото тя знае – никой няма да насочва лупа към очите, но това не означава, че нейният взор не вижда отстрани. Окото й пробива не само дрехите, а и плътта. И не само нейните. Тя познава добре и до болка онези хрипове, които засядат в гърлото от притеснение, студените тръпки, които се спускат по външната страна на бедрата, когато нещо в гласа се разпуква насред думите и открива тайни, за които никой не би си признал. Нещо под видимия свят, в чийто тесни дълбини се давят всички пропуснати мигове, неизказани съмнения, всички взривове, докато осколките милостиво и все още не са разкъсвали нито една от воюващите страни. Защото тя знае, да, знае го по-добре и от най-обръгналия военачалник, че всяка

среща е двубой...

Върхът на цигарата пламва и докато огънчето от запалката все още не е угаснало, един сервитьор, както и предполагаше в началото – с очила за късогледство, е вече до нея. Менюто шумоли, поднася й подвързан с кожа лист от предястия с елегантен, но изрядно премерен жест. Показалецът й бавно прекосява предложенията на главния готвач, кракът й под масата е свит, но стегнат, защото извивката на глезена е идеалното продължение на линията на китката. В друга епоха тази стойка би предизвикала леко и не чак толкова незабележимо приклякане на всички придворни. А в нейно присъствие, подразбира се от тъмното, но плътно червило, от молива по ръба на клепача, от влажния блясък на зъбите, всички са придворни. Огледалата към тоалетната го потвърждават. Обсипаните сякаш с гирлянди ръце на лампите с червен абажур по стените се протягат, за да досегнат чупката на рамото, извивката на шията, сексапилния овал на брадичката, да се впият в дълбината на ухото, което от своя страна да ги засмуче в безкрайната и да, наистина дълбока спирала на спомена. Керамика, миризма на препарати, стерилната, почти препарирана тишина на всички тоалетни в луксозни ресторанти. Пръстите й отново ровят в чантата, но този път за парфюм. Той ще погали китките, ще кацне върху перлите, които си е сложила въображаемо, защото белият цвят не подхожда на тази... Знае го само тя, но си го признава само, когато е насаме – посивяла кожа. Фигурата й се приплъзва обратно по огледалата, покрай вече пълните маси, от които я гледат ослепели, покрити с мъжки сака гърбове.

Виното я чака спокойно, притихнало до средата на чашата, като любовник, когото е оставила само за секунда, а той се е отпуснал, убеден, че ще се завърне с мокри устни и ситни капчици роса върху бляскавата след ласките им кожа. Пепелникът изглежда девствено недокоснат. Сервитьорът е отнесъл пепелта и загасения фас. Табакерата се отваря втори път, капачето щраква, димът се разнася над масата, а три минути по-късно вилицата ще потъне в млечния сос, под който пресните миди само преди минутки са били измамени да се отворят...

На съседната маса, забелязва, когато върху езика й пламва вкус на море, сядат двама мъже. Вече са я забелязали. В това не може да има и щипка съмнение. Знае, че се питат кого чака. И кой, по дяволите, би позволил такава дама да чака?! А това, мъжете едва ли и подозират, е мигът, за който се е подготвяла три дни. Избирала е ресторант, лежала е с изпънат гръбнак и маска за лице на собственото си възогромно легло, прокарвала е конец по всички чупки и несъвършенства на иначе все още здравите си зъби. Сменила е четката, която полага руж върху скулите. Избирала е близо час парфюм, а двете безмозъчни девойки, които й продадоха роклята с дължина до средата на коляното, се препотиха и с облекчение въздъхнаха, когато пръстите й рязко прокараха банковата карта през алчната паст на касовия апарат. В този миг тя знае, че единият мъж вече е забравил темата на разговора. Зениците му са потънали в корените на косата й, където фризьорът положи боя. Положи я старателно, за да покрие онези проклети следи на възрастта. Положи я нежно, всъщност, защото тя не пропусна да му направи забележка. И той пристъпи с крачка встрани, а после гласът му, прегорял от толкова вдишана химия, въздъхна „Извинете, госпожо...“

И така, господа..., казва си наум. Преговаряла е тези думи точно три дни. Колко ми давате?! Двеста?!, димът се разстила пред устните й, а ноздрите се разтварят подобно корабни платна. Усмихва се. Това, разбира се, е шега. Двадесет и шест?! Не можете, господа, дори и с канско усилие на волята да ми дадете повече от тридесет и три. Двадесет и шест ли чух?!

Прекрасни и тръпчиви са тези телепатични игри. Жената, която хвърля въображаема примка към фантазията на господина вляво. И в този момент неговият нрав на хищник отвръща. Тя го усеща. Без никакво съмнение. Презрамката на сутиена й се опъва. Гърдите се втвърдяват, зърната им са минали през най-фината обработка, на която се подлага стоманата преди да бъде изпратена към слънцето и там да се стопи със съсък. Коляното й е остро, кожата е грапавина преди езикът на втория мъж да я заглади с влажен ирис под полупритворен клепач.

Това не е аукцион, но тя се чувства като пламък в обръч от хищници. Хайде, иска й се да им извика, но това наистина не е аукцион. Не пипайте нищо, имате право само на един поглед, след който ще ви задуша. Ще ви овъргалям в моя парфюм, ще залепнат върху трескавата ми кожа вашите... Ще премерим сили върху тези ребровани маси с изкуствено състарени дъски, ще се надбягваме по тях като върху писта. И тогава, когато си мислите, че ето, идва краят в тази гонитба от интуиции, аз ще се откъсна от притеглянето и ще ви оставя...

Въздухът отново се раздвижва. Не е сигурна дали го е направила тя с мисълта си... С невидимото електричество, което пробива черепната кутия и рисува барокови картини от полуразсъблечени тела. Или са те?! Защото е неприятно да си в нечий контрол. Защото е непоносимо дамата от съседната маса да те придърпва към себе си, да те влачи като пленник, съкрушена отломка от някогашно самочувствие. Светлината от лампите като че ли угасва. Прави го бавно, сякаш със ситни стъпки от сцената се отдръпва балерина. Някаква сянка се появява до двамата мъже, раздвоява се, вплътява. Датчиците й, целите от нерв и желания, отказват да предават. Сигналът им се губи. Избухва женски смях, отчупва се усмивка. Зад рамото й към сърцето нахлува хлад. След малко ветровете ще домъкнат след себе си студената есен. Последвана от ледовете. Ще се заскрежи цялата вселена. А с нея всички кристални висулки на лампите ще се откършат, докато настъпи пълният, съвършен в тишината мрак.

Няма нужда да чака. Нито да се обръща. Аукционът е приключил. Както и всичко въображаемо. Жената, която си отива, затваря за последно сребърната табакера. Оставя кеш за сметката, защото не желае да чака сервитьора нито миг. Прибавя и някакъв бакшиш. Изправя се. Презрамката на сутиена се отпуска. Стоманата на върха на гърдите се полюшва като живак. Кожата е гладка, а дискретната светлина все още не позволява на никого да види онази, забележима само от нея бразда.

Границата... Границата... ◆